కథా కౌముది

ఇలా ఔతుందనుకోలేదు

- డా. ఉమా ఎయ్యుణ్ణి

"నేను రెడీ, బాబుకి కొంచెం స్వెట్టరు వేస్తారా?, కొద్దిగా చలి వేస్తున్నట్లుంది." హడావుడిగా జడ అల్లుకుంటూ గదిలోంచి బయటకు వచ్చిన సునీత అలాగే నిల్చుండిపోయింది!

అది రెండు బెడ్రూంలు ఉన్న చక్కని పొందికయిన అపార్ట్‌మెంట్. ముందు గదిలో ఉన్న రెండేళ్ళ సునీల్ చేతికందిన మాగజిన్ నోట్లో పెట్టుకుని నములుతున్నాడు. "అయ్యో, అదేమిటండి.." అంటూ ఒక్క అంగలో వచ్చి వాడి చేతిలో పుస్తకం లాగేసింది సునీత. వాడు గట్టిగా ఏడుపు లంకించుకున్నాడు. ఒక చేత్తో వాడిని ఎత్తుకుంటూనే భర్త కేసి కోపంగా చూసిన సునీతకి ఒక్కసారి గుండె గతుక్కుమంది. "ఏమిటిది, ఉన్నట్లుండి ఇతనికేమయింది?" భర్త చేయి పట్టుకోబోయింది. సునీత.. అతను ఆ చేయిని ఒక్క తోపు తోసి, గబగబా సునీతని దాటుకుంటూ తలుపు తీసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏమండీ," అంటూ వెనకే పరుగెట్టిన సునీతకి, గుమ్మం తలుపు పడితే లాకయిపోతుందని గబుక్కున జ్ఞాపకం వచ్చింది.. వెంటనే మేకుకి వేళ్ళాడేసిన తాళాలు పట్టుకుని వరండాలోకి పరుగెట్టింది. అప్పటికే అనిల్ గబగబా మెట్లు దిగి వెళ్ళిపోయాడు. సునీతకి ఏం అర్థం కాక అలాగే మ్రాన్పడి నిల్చుండిపోయింది.

తను పరిచయమయి, తమకి పెళ్ళయిన మూడు సంవత్సరాలలో ఎప్పుడూ ఇలా జరగలేదు. మామూలుగా నవ్వుతూనే ఉన్నా, అనిల్ కొంచెం ముభావంగా ఉండే వారిలోనే లెక్క. అతనికున్న స్నేహితులు తక్కువమందే అయినా, అందరితోనూ పలకరించేటంత పరిచయం మాత్రం పెంచుకుంటాడు. ప్రాణ స్నేహితులు అంటూ చెప్పుకోదగ్గవారు ఎవరూ లేరు. సహజంగా బిడియస్తురాలు అయిన సునీత కూడా, అతని రిజర్వుడు మనస్తత్వం గురించి పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. కాని ఎప్పుడయినా ఒకసారి, అతను శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చోడం, ఈ మధ్య తనలో తనే గొణుక్కోడం, ఒక్కసారిగా తల విదిల్చి, మళ్ళీ మామూలుగా అయిపోవడం చూస్తూనే ఉంది. కాని, మళ్ళీ అతనికి పనిలో ఏం వత్తిడి ఉందోనని సర్ది చెప్పుకుంది. చాలా నిదానస్తురాలు సునీత. వారిద్దరి పరిచయం కేవలం మూడు సంవత్సరాలు మాత్రమే.

చిన్నప్పుడే తల్లి, తండ్రిని పోగొట్టుకున సునీత, మేనమామ ఇంట్లో ఆదరంగానే పెరిగింది. ఒక చిన్న ఉద్యోగస్తుడయిన మేనమామ మీద ఇంకా చదువు పూర్తయ్యాక కూడా ఆధారపడడం భావ్యంకాదని, ఎమ్.సి.ఎ చేసిన సునీత, బెంగుళూరు లేడీస్ హాస్టల్లో చేరింది.

ఒక్క బస్ తీసుకుంటే ఇరవయి నిమిషాల్లో ఆఫీస్ చేరుకునేది. చేరిన కొద్ది రోజుల్లోనే రజని ప్రాణ స్నేహితురాలయింది, సునీతకి. గలగలా మాట్లాడుతూ, చలాకీగా తిరిగే రజనికి, చిరునవ్వే సంభాషణగా గల సునీతకి గాఢ స్నేహం కుదరడం విచిత్రమే.

ఇంజినీరింగ్ పూర్తిచేసి అమెరికా వెళ్ళిపోయి, వీసా స్థిరపడ్డాక చాలామంది కుర్రాళ్ళలాగే అనిల్ మూడు వారాలు సెలవు పెట్టి బెంగుళూరు వచ్చాడు.

తనకన్న పెద్దది, పెళ్ళయి పోయిన పెద్దమ్మ కూతురు పదం ఇంకెవరూ నా అన్న వాళ్ళు లేని అనిల్, పద్మ స్నేహితురాలు రజని పరిచయం చేసిన సునీతని చూడగానే ఇంప్రెస్ అయిపోయాడు. ఇద్దరివైపూ బాదరబందీలు ఏమీ లేకపోవడం వలన, మూడువారాలలోనే పరిచయం, అతి సింపుల్‌గా పెళ్ళి, కలలోలాగ జరిగిపోయింది అమెరికా వచ్చేసింది.

రిజిస్ట్రారు ఆఫీసులో సంతకం పెడుతున్నప్పుడు మాత్రం, ఒక్క నిముషం చేతులు వణికాయి. జన్మల అనుబంధం అంటే ఇదే కాబోలు అనుకుంది. పెద్ద అందెకత్తె కాకపోయినా స్వచ్ఛమయిన చిరునవ్వు, బారెడు జడ సునీతకి ఆభరణాలు. అలాగే సౌమ్యం నిండిన ముఖం, మంచి పొడుగు అనిల్ సొత్తు. వాళ్ళ ఇద్దరినీ అలా చూసిన సునీత మేనమామ, మా పిల్ల ఎంతో అదృష్టవంతురాలు అనుకుని మనసులోనే వెయి దేవుళ్ళకి మొక్కుక్కొన్నాడు.

అలా ఏ ఆర్భాటం లేకుండానే, పరచిన పూల బాటలాగ, అమెరికాలో అడుగుపెట్టింది సునీత. వచ్చిన ఏడాది ఒక్క నిమిషంలాగ గడచిపోయింది. న్యూయార్క్ మహా నగరానికి నలభై మైళ్ళదూరంలో ఉంటూ, సిటీలో పనిచేసే అనిల్, పొద్దున్నే ఆరున్నర రైల్లో వెళ్ళిపోయేవాడు. మళ్ళీ సాయంత్రం ఏడుగంటలకల్లా ఇంట్లో ఉండేవాడు. ఇద్దరూ కలిసి ఎక్కడికయినా వెళ్ళాలంటే మాత్రం, శని ఆదివారాలు మాత్రమే.

వచ్చిన కొత్తలో, చేతినిండా పనిలేక, సర్దిన మళ్ళీ సర్దిన కాసిని వస్తువులే మళ్ళీ సర్ది, విసుగొచ్చి, తనూ ఏదన్నా ఉద్యోగం చేయాలి, వీసా ప్రయత్నాలు చెయ్యాలనుకుంటుండగానే చినారి సునీల్ వాళ్ళ జీవితంలోకి ప్రవేశించాడు. సునీత, అనిల్ కలిపి, సునీల్ అని ముద్దుగా పిల్చుకునే సునీతకి ప్రపంచం అంతా ఒక రంగుల కలలాగ, జీవితం అద్భుతంగా అనిపించసాగింది. ఇంత ఆనందం పంచుకోడానికి అమ్మ, నాన్నకాని, తోబుట్టువులు కాని లేరే అనుకునే సునీతకి, అప్పుడప్పుడూ ఈ మెయిల్లో పలుకరించే రజని ఒక్కతే ఆప్తురాలిగా మిగిలింది. ఇప్పుడు సునిల్ వచ్చాక, క్రమంగా చుట్టుప్రక్కల ఉన్న వియత్నామీస్ కుటుంబం, ఇద్దరు భారతీయులు పరిచయమయ్యారు. అందులో ఒక మహా రాష్ట్రుల జంట నేహ, అనూప్‌లు బాగా దగ్గరయ్యారు. అనూప్ అనిల్ ఆఫీసులోనే పనిచెయ్యడం, వాళ్ళకీ సునీల్ వయసు పాప ఉండడంతో పరిచయం మంచి స్నేహంగా మారింది.

వాళ్ళ పాప పుట్టినరోజు పార్టీకి బయలుదేరిన సునీతకి, అనిల్ హఠాత్తుగా ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయాడో అర్థంకాలేదు. ఏం చెయ్యాలో పాలు పోక, ముందుగా స్నేహితురాలికి ఫోన్ చేసి, పార్టీకి రాలేమేమో, అనిల్ ఇంకా ఇంటికి రాలేదని చెప్పింది. ఎంతాలస్యమయినా పరవాలేదు, తప్పక రమ్మని చెప్పింది నేహ. సరేనంటూ ఫోన్ పెట్టేసిన సునీతకి ఏం చెయ్యాలో దిక్కుతోచలేదు.

"అసలివాళ అనిల్‌కి ఏమయింది? సాయంత్రం ఇంటికొచ్చినప్పుడు బాగానే ఉన్నాడే రేపు శనివారం కదా, పార్టీ లేటయినా పరవాలేదు అని కూడా అన్నాడు. మరి ఇంతలో ఈ మార్పు ఏమిటి?. ఈ మధ్య అప్పుడప్పుడు తనకేసి రెప్పవెయ్యకుండా అతను స్టేర్ చేస్తుంటే, నాకు దిష్టి తగులుతుందబ్బా అనికూడా తను జోక్ చేసింది కూడ!

కానీ, ఎక్కడని వెతుకుతుంది తనిప్పుడు? బిక్క మొహం వేసుకుని చూస్తున్న బాబుని చూస్తే సునీతకి చివ్వున కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. తనకే ఇంత గాభరాగా ఉంటే పసివెధవకి, బట్టలు, షూస్ వేసుకున్నాక, బయటకి ఎందుకు వెళ్ళడం లేదో ఎలా అర్థం అవుతుంది? వాడిని కాసేపు ఆడించి, ఎలాగోలా వాడికి మాత్రం కొంచెం అన్నం వండి పెట్టి, నిద్రపుచ్చిన సునీతకి ఒక్కసారి నీరసం నిస్సత్తువ ముంచుకొచ్చాయి.

ఇరవయి నాలుగేళ్ళు నిండిన సమయంలో, బెంగుళూరులో వంటరిగా హాస్టల్లో ఉన్న సునీతకి కొంచెం మనో నిబ్బరం ఎక్కువే. కాని, గత మూడేళ్ళుగా, అనిల్ సాహచర్యంలో, పూర్తిగా గృహిణి జీవితానికి అలవాటు పడిపోయింది. అందులో బాబు పుట్టాక మరీను.

చక్కని చిన్న సంసారంలోని భద్రతకి అలవాటు పడిన సునీతని ఇవాళ సాయంత్రం జరిగిన సంఘటన ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేసింది. ఆ నిముషంలో ఆమెకేం తెలుసు, అది తుఫానుకి ఆరంభం మాత్రమేనని!

రాత్రి ఎనిమిది, తొమ్మిది కూడా గడిచాయి. సునీతకి అనిల్ ఏమయిపోయాడోనన్న భయం ఎక్కువయిపోతోంది నిమిష నిమిషానికి. ఇంక మొహమాటం చంపుకుని, నేహాకే ఫోన్ చేసింది, ఒకవేళ అక్కడికి వెళ్ళిపోయాడేమోనని అనూప్ తీసుకున్నాడు ఫోన్, నేహ గెస్ట్‌ను సాగనంపుతుందిట. సహజంగా సునీత, అనిల్ అంటే ఉన్న అభిమానంతో, సహృదయుడైన అనూప్‌కి, సునీత గొంతులోని ఆదుర్దా, భయం స్పష్టంగా వినపడ్డాయి. ఏమీ కంగారు పడవద్దని, ఇంకొపదినిముషాల్లో భార్య చేత ఫోన్ చేయిస్తానని చెప్పి పెట్టేసాడు. ఆఖరు అతిధిని సాగనంపి పసిదానికి బట్టలు మారుస్తున్న నేహ భర్తలోని ఆదుర్దాని గమనించింది. తరువాత అర్ధమయింది ఎందుకో. ఎందుకంటే అనిల్ సాధారణంగా ఎక్కడికీ వెళ్ళడు. తాము కొద్దిమంది తప్ప ఎక్కువ పరిచయస్తులూ లేరు. ఆఫీసులో కూడా తన పని చేసుకుని వెళ్ళిపోతాడు ఆఫీస్ వాళ్ళు లోనర్ అనికూడా బిరుదిచ్చారు. అతను అదీ పట్టించుకోడు. ఒకవేళ అతని ముందే ఆ మాట ఎవరయినా అన్నా కూడా నవ్వేసి వెళ్ళిపోతాడు ఇంజినీరింగ్ డిష్టింక్షన్ తో పాసయ్యాడని అతనికి గర్వం అని మంచి పొజిషన్‌లో ఉన్నాను కదాని, ఎక్కువ సోషల్‌గా ఉండడనీ, కొంతమంది అనుకున్నా, అనూప్‌కి మాత్రం సునీత అన్నా, అనిల్ అన్నా చాలా ఇష్టం. హైదరాబాదులో కొంతకాలం గడపడం వలన, నేహాకి, అనూప్‌కి కూడా కొంచెం తెలుగు అర్ధం అవుతుంది. ఆ కాస్త తెలుగుకే ప్రాణం వచ్చినట్లుంటుంది సునీతకి.

ప్రశ్నార్ధకంగా చూస్తున్న భార్యకేసి చూసి, "అనిల్ ఇంకా ఇంటికి రాలేదట అన్నాడు అనూప్. "అదేమిటి, అతను చెప్పకుండా అలా వెళ్ళడే అంది నేహ ఫోన్ అందుకుంటూ సునీతకి డయిల్ చేసింది. అప్పటిదాకా నిబ్బరంగా ఉన్న సునీత, నేహా గొంతు వినగానే ఒక్కసారి బావురుమంది. "ఛ ఊరుకో సునీత, హి విల్ బి బాక్, పోనీ అనూప్‌ని పంపనా" అనడిగింది. "వొద్దొద్దు, మీరు ఇద్దరూ కూడా బాగా అలసిపోయి ఉంటారు, నేను బానే ఉన్నాను, అంది"

"సరే, నీకు ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడే వెంటనే ఫోన్ చెయ్యి. హెజిటేట్ చెయ్యకు, గట్టిగా చెప్పి పెట్టేసింది నేహా.

పార్టీకి వెళుతున్నాం కదాని, వంట చెయ్యలేదు సునీత. బాబుకి ఉన్న అన్నం పెట్టేసి పడుకో పెట్టేసింది. ఇంత గాభరాలో కూడా తనకి ఆకలి వెయ్యడం గుర్తించి, తనకే నవ్వొచ్చింది. ఏదీ ఎవరికోసం ఆగదు కదా! ఫ్రిజ్‌లో ఉన్న రెండు పుల్కాలు కొంచెం పెరుగుతో తినేసింది. అనిల్ ఇంటికొస్తే ఆకలి అంటాడని, గబగబా కొంచెం ఉప్మా చేసింది, ఓపిక తెచ్చుకుని. అప్పటికి రాత్రి పదిన్నర. ఇంతలో ఫోన్ మోగింది. అనిల్ అనుకుని గమ్మున తీసిన సునీత, నేహా గొంతు విని నిరాశపడినా, వెంటనే సర్దుకుంది. "పోనీ అనూప్‌ని పంపనా సునీతా? ఎంతో ఆదరంగా అడిగింది నేహా. "కాని వాళ్ళు పాపం పొద్దున్నుంచీ అలిసిపోయి ఉంటారు, వద్దంది సునీత. తను బాగానే ఉన్నానని, అనిల్ వచ్చేస్తాడని అనిపిస్తొందని నచ్చ చెప్పి, ఫోన్ పెట్టేసింది సునీత.

ఏమీ తోచక, పచార్లు చేయడం మొదలెట్టిన సునీత, గతంలో ఏమయినా ఇలాగ జరిగిందా? తనేమయినా మిస్ అయిందా అని ఆలోచించడం మొదలుపెట్టింది. అప్పుడప్పుడూ చాలా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోడం, గంటల తరబడి మాట్లాడక పోవడం తప్ప, గతమూడేళ్ళల్లో తమ మధ్య చెప్పుకోతగ్గ సంఘటన ఏమీ జరగలేదు. ఆఫీస్ లో అనిల్‌కి చాలా తెలివయిన వాడని, మంచి పేరే ఉంది.

కానీ ఈ మధ్య బాస్ మారాడని, కొంచెం తిక్కవాడనీ అతను చిరాకు పడుతున్నాడు. కాని వెంటనే సర్దుకుపోయేవాడు కూడా. అందునా, ఈ మధ్య సునిల్ కి కొంచెం కొంచెం మాటలు వస్తున్నాయి, అందుకని వాడు నిద్రపోయేదాక వాడే కాలక్షేపం తమకి.

అలాటి అనిల్ కి ఏమయిందివాళ?

ఆలోచనాభారంతో తలదిమ్ముగా ఉండి, అలాగే సోఫాలో కూర్చుండిపోయిన సునీతకి కునుకు పట్టేసింది. ఎప్పుడో అర్ధరాత్రి తలుపు చప్పుడయి గబుక్కున లేచింది. కారు తాళాలతో బాటు ఇంటి తాళం కూడా కలిసి ఉండడం వలన, అనిల్ మెల్లగా తలుపు

తెరుచుకుని వచ్చాడు. సునీత అతని మొహం చూసి హడలిపోయింది. జుట్టు రేగిపోయి, కళ్ళు ఎర్రగా, మొహం వాడిపోయి ఉంది అతని దగ్గరగా వెళ్ళడానికి కూడా జంకనిపించింది. ఎలాగో మనసు చిక్కపట్టుకుని "ఏమన్నా తింటారా?" అనడిగింది. అనిల్ మాట్లాడకుండా జోళ్ళు విప్పి, డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్ళికూర్చున్నాడు.. సునీత గబగబా ఉప్మా వేడి చేసి, పక్కనే మంచినీళ్ళ గ్లాసు పెట్టింది. అతను ఆవురావురుమని తింటుంటే సునీతకి ఆవేదన, ఆదుర్దా అన్నీ కలిపి వచ్చాయి. అతను ఏమీ మాటాడకుండా తినేసి, జేబులోంచి ఏదో తీసుకుని నోట్లో వేసుకుని వెళ్ళి పడుకున్నాడు. ఎంతో శుభ్రంగా ఉండే అనిల్, తప్పనిసరిగా రాత్రి కూడా పళ్ళు తోముకోకుండా పడుకోని అనిల్, అలాగ బయటకు వెళ్ళిన బట్టలతోనే పక్కమీద పడుకున్న తీరు చూస్తే సునీతకి గుండె తరుక్కుపోయింది. అతని అరికాళ్ళు ఎంతో దూరం నడిచిన వాడిలాగ ఎర్రగా కందిపోయాయి. మరి కారులో వెళ్ళాడుగా!? సునీత మనసు సందిగ్ధంలో ఉండిపోయి, చాలా సేపు నిద్రపట్టలేదు.

మాట్లాడకుండా దిండు తీసుకుని బాబు క్రిబ్‌కి దగ్గరగా వేసుకుని కార్పెట్ మీద పడుకున్న సునీతకి అది రానున్న ఎన్నో రాత్రులకి నాంది అని తెలియలేదు.

మర్నాడు సునీత లేచేసరికి బాగా పొద్దుపోయింది సునీల్ కూడా ఏ గొడవా చెయ్యకుండా క్రిబ్‌లోనే కూర్చున్నాడు, నోట్లో వేలు వేసుకుని. గభాల్న లేచిన సునీతకి అనిల్ ఏమయ్యాడా అని గాభరా వేసింది. అనిల్ ఇంకా అలా ముడుచుకుని నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు. చప్పుడు కాకుండా బెడ్రూం తలుపు జేరవేసి, సునీత బాబుకి పాలు కలిపి, తమ కాఫీకి రెడీ చేసింది.

అనిల్‌ని ఆఫీస్‌కి వెళ్ళడానికి లేపాలా వద్దా అని సందేహించిన సునీత, ఎందుకయినా మంచిదని అనూప్‌కి ఫోన్ చేసింది. అతను అప్పుడే ఆఫీస్‌కి బయలుదేరబోతున్నాడు. అనిల్‌ని లేపద్దనీ, తను తరపున సిక్ లీవ్ చెపుతానని చెప్పాడు. అతను లేచాక ఏ సంగతీ కనుక్కుని డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళమనీ చెప్పాడు. అతనితో మాట్లాడాక కొంత ధైర్యం వచ్చింది సునీతకి. మెల్లగా తన పనులు ముగించుకుని స్నానం వంట అయేవేళకి అనిల్ నిద్రలేచాడు. ముందురోజు ఏమీ జరగనట్లే స్నానం చేసి, భోజనం పెట్టమని అడిగాడు. అతను సౌమ్యంగానే ఉండడం చూసి సునీత మెల్లగా అడిగింది. "ఒంట్లో బాగుందా?" అని. అతను వెంటనే "అలా అడుగుతావేం? కొంచెం ఆలస్యంగా నిద్రలేచాను. పనికి వెళ్ళబుద్ధి కాలేదు అన్నాడు". ఇంక డాక్టరు దగ్గరకు వెళదామా అని అడిగే ధైర్యం చాలలేదు సునీతకి.

ఆ రోజు అలా గడిచిపోయింది. కాని అలాటి సంఘటనలు తరచూ జరగడం మొదలెట్టాయి. ఉన్నట్లుండి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోవడం, గంటల తరబడి ఇంటికి రాకపోవడం, ఎక్కువగా నిద్రపోవడంతో బాటు బట్టలమీద, ఒంటిమీద శ్రద్ధ తగ్గడం మొదలయ్యాయి.. ఏదో ప్రాజెక్ట్ మీద అనూప్ కూడా ఊరు వెళ్ళడంతో సునీతకి ఆఫీసులో ఏం జరుగుతోందో తెలియలేదు. రెండునెలలు గడిచాక ఇంక ఉండపట్టలేక సునీత డాక్టరు దగ్గరకు వెళదామని పట్టుపట్టింది. ఇంక విధిలేక ఒప్పుకున్నాడు. తీరా అప్పాయింట్మెంట్‌కి ఒక గంట ముందుగా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఎంతసేపటికీ రాడు! ఏం చేయాలో తోచక సునీత నేహాకి ఫోన్ చేసి, తను పడుతున్న వ్యధ చెప్పుకుంది. సునీతకు కాని, అనిల్ కి కాని "నా" అన్న వాళ్ళు లేరు. కొద్ది మంది స్నేహితులు తప్ప. ఎంత మంచి స్నేహితులయినా, ఇలాగ ఇంకొకరి కుటుంబ సమస్యల్లో తలదూర్చడానికి పది సార్లు ఆలోచిస్తారు అంతటి చనువూ ఉండదు.

అక్కడికీ, ఊరునుంచి వచ్చాక, సునీత బాధ చూసి, అనూప్ మెల్లిగా అడిగాడు, "ఒకసారి డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళకూడదా?" అని. "ఒకవేళ తాగుడు కాని, డ్రగ్స్ కాని అలవాటు చేసుకున్నాడా అని కూడా అనుమానం వచ్చిందతనికి. కాని, ఆఫీసుకి వచ్చినప్పుడు, పని వంకపెట్టలేనంత బాగా చేస్తున్నాడు మరి. డాక్టరు సంగతి ఎత్తగానే, థాంక్యూ అనేసి లేచి వెళ్ళిపోయిన అతన్ని చూస్తుంటే ఏం అనుకోవాలో అంతుబట్టలేదు అనూప్‌కి.

మొత్తానికి డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళిన అనిల్, ఆయన ఇచ్చిన మందుల చీటీని చెత్తబుట్టలో పారేసాడు. అదేమని అడిగిన సునీతకేసి తీవ్రంగా చూసి, నాకేం మందులూ అవసరం లేదు, అనేసి, బాత్రూం తలుపు ధడాలున వేసేసాడు. హడలిపోయింది సునీత, బాబు బావురుమన్నాడు. మరాడు జరిగిన సంఘటనతో సునీత పూర్తిగా బెదిరిపోయింది.

ఆఫీస్‌కి బయలుదేరిన అనిల్ రెండు గంటల్లో తిరిగి వచ్చేసాడు. అప్పటికే నిద్రలేచిన సునిల్‌కి పాలు పట్టి, నీళ్ళు పోద్దామని వాడిని బాత్రూంలోకి తీసుకెళ్ళిన సునీతకి తలుపు చప్పుడు వినపడలేదు. కూనిరాగాలు తీస్తూ మెల్లిగా పసివాడికి నీళ్ళు పోస్తున్న సునీతకి ధడాల్న శబ్దం వినపడింది. గబుక్కున పసివాడిని తువ్వాల్లో చుట్టి బయటకు వచ్చిన సునీతకి అనిల్ ఫ్రిజ్‌లో ఉన్న వస్తువులు ఒకొక్కటీ తీసి నేలకేసి కొట్టటం కనపడింది. "అయ్యో" అంటూ అతని దగ్గరకు వెళ్ళబోయిన సునీత టక్కున ఆగిపోయింది. అనిల్ మొహం ఎర్రగా కందిపోయి, మొత్తం వణికిపోతున్నాడు. సునీతకేసి చూసిన చూపులో గుర్తింపు లేదు. సునీల్ గట్టిగా ఏడవడం మొదలెట్టాడు.

అంతే తలుపుతీసుకుని విసవిసా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. ఈ గలాటాకి ఎదురు అపార్ట్మెంట్లో ఉన్న ఫిలిప్పినో ఆవిడా తలుపు తీసి "యు ఓకే? " అనడిగింది. బిక్కచచ్చిపోయిన సునీత తలూపి లోపలికి వచ్చేసింది. ఆ రోజు రాత్రి మళ్ళీ ఆలస్యంగా, పదకొండు దాటాక వచ్చాడు. సునిల్ ని దగ్గరగా పెట్టుకుని సునీతకి ఏడ్చే ఓపిక కూడా లేకుండా పోయింది. మాట్లాడకుండా డైనింగ్ టేబుల్ మీద పెట్టిన కంచంలో అన్నం పెట్టుకుని తినేసాడు. కంచంలోనే చెయ్యి కడుక్కుని అలాగే బల్లమీద ప్లేటు వదిలేసి వెళ్ళిపడుకున్నాడు. సునీతకి కంటిమీద కునుకు లేదు.

ఎటూ తోచని సునీత మర్నాడు అనిల్ ఆఫీస్‌కి వెళ్ళాక, సునిల్‌ని తీసుకుని నేహా ఇంటికి బయలుదేరింది. ఉన్నది ఒక్క కారు కాబట్టి, తను డ్రైవింగ్ నేర్చుకుని, రోజూ భర్తని లోకల్ ట్రైన్ దగ్గర దింపి, పికప్ చేసుకునేది. అలాంటిది ఈ మధ్య చెప్పా పెట్టకుండా కారు తీసుకెళ్ళిపోతున్నాడు అనిల్. కొంత దూరం బస్, తరువాత ట్రైన్ ఎక్కి వెళ్ళిన సునీతని నేహా ట్రైన్ దగ్గరకు వచ్చి ఎక్కించుకుంది. వాడిపోయిన సునీత మొహం చూసి, ముందుగా పిల్లలిద్దరికీ అన్నం పెట్టేసి, బొమ్మల ముందు పిల్లల్ని కూర్చోపెట్టిందాకా, ఏమీ సీరియస్‌గా మాట్లాడలేదు నేహా.

"ఓకె అబ్ బోలో క్యా హో రహాహై? " అన్న నేహా ప్రశ్నకి తల అడ్డంగా ఊపింది సునీత.

"ఏమీ తెలియడం లేదు నేహా. వాట్ కెన్ ఐ డు?" అంది.

"ముందు నువ్వు మనసు గట్టి చేసుకుని ఒకరోజు అడిగెయ్యి ఏమిటి నీ ఉద్దేశ్యం ఏం జరుగుతోంది అని. ఎందుకయినా మంచిది, నీ సర్టిఫికెట్లు, రెజ్యుమె నాకు ఇవ్వు. అనూప్‌తో చెపుతాను ఏదన్నా జాబ్ చూడమని" నేహా మాటలకి ఉలిక్కిపడింది సునీత.

"నేనా? జాబ్ చేయాలా?" మరి వాడినేం చెయ్యను? సునిల్ ని చూపిస్తూ అడిగింది.

"ఏమిటి సునీతా? చదువుకున్న దానివి, ప్రాక్టికల్‌గా ఆలోచించు. అనిల్ సరిగా లేకపోతే నీ సంగతి ఏమిటి? సునిల్‌ని ఏం చేస్తావు? రోజు ఎలా గడుస్తుంది?" ఇలా ఓ రెండుగంటలు సాగిన వారి మాటలతో, మనసు గందరగోళపడినా, బుద్ధి సునిశితంగా పని చెయ్యడం మొదలుపెట్టింది, సునీతకి. స్నేహితురాలి వయిపు సాలోచనగా చూసిన సునీత మొహంలో కొంత తేటదనం చూసింది నేహా.

ఇద్దరూ టీ తాగేసరికి పిల్లలిద్దరూ ఆడి ఆడి అలసి, నిద్రపోయారు. ఉండు, అనూప్‌కి ఫోన్ చేసి, నిన్ను ఇంటి దగ్గర దింపుతాను అని, నేహా పక్క ఇంటి పిల్లని పిలిచి, తం ఇంటిని, పిల్లాడినీ అప్పచెప్పి, సునీతని బయలుదేర తీసింది.

ఆ రోజు నుంచీ రెండు నెలలపాటు రోజుకి మూడు సార్లయినా ఫోన్ చేసి, నేహా, అనూప్‌లు సునీతకి తోడుగా నిలిచారు. ఈ రెండు నెలల్లో అనిల్ పరిస్థితి చాలా దిగజారిపోయింది. చివరికి ఒక రోజు సునీల్‌ని బేబీ సిట్టర్ దగ్గర దింపి, అనిల్‌ని బలవంతంగా డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళింది సునీత. దాదాపు గంటసేపు అతనితో మాట్లాడిన డాక్టరు, ఒక మాంచి సైకియాట్రిస్ట్ పేరు చెప్పి, అతని ఆఫీసు నుంచే అప్పాయింట్ మెంట్ తీసుకున్నాడు.

సునీతకి గుండె జారిపోయింది. "సైకియాట్రిస్ట్" ఎందుకు అని భయంగా అడిగిన సునీతకి మెడికల్ డాక్టర్ వివరంగా అనిల్ పరిస్థితి చెప్పాడు.

"లుక్, ఐ డోంట్ నో వాట్ టు టెల్ యు. ఐ థింక్ హి హాజ్ ఎ మేజర్ సైకొలాజికల్ క్రైసిస్. వర్క్‌లో కాని, ఇంటిలో కానిఏదన్నా మేజర్ ప్రాబ్లం వచ్చిందా ఈ మధ్య?"

తనకేమీ తెలియదని తల అడ్డంగా ఊపిన సునీతని డాక్టరు జాలిగా చూసాడు.

"యు బెటర్ గెట్ సమ్ హెల్ప్" అన్న డాక్టరు కేసి అయోమయంగా చూసింది సునీత. తమకెవరున్నారు? నిద్దట్లోలాగా నర్స్ ఇచ్చిన అప్పాయింట్ మెంట్ కార్డు తీసుకుని, కళ్ళనుండి తన ప్రమేయం లేకుండా కారిపోతున్న కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ బయటకు వచ్చిన సునీత, దూరంగా నిల్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్న అనిల్‌ని చూసి నిర్ఘాంతపోయింది. తనకి తెలిసినంత వరకూ అనిల్‌కి ఏ దురలవాట్లూ లేవు. అతనికి సిగరెట్టు అంటే చాలా అసహ్యం కూడా.

"ఇతను నా అనిలేనా? లేక ఇతన్ని ఇంకెవరయినా ఆవహించారా? అనిపించింది సునీతకి.

మొత్తానికి వారం గడిచింది. సునీతకి ఒక జాబ్ ఇంటర్వ్యూ వచ్చింది. ఈలోగా సునిల్‌ని ఇంటికి దగ్గరగా ఉన్న ఒక డే కేర్ లో చేర్పించింది. మొదటిరోజు ఏడ్చినా, తన వయసు పిల్లల్ని చూసి సంబరపడ్డాడు. ముందుగా రోజుకి మూడుగంటలు పంపి మెల్లిగా అలవాటు చేసిన సునీత, వాడు క్రమంగా ఏడవకుండా వెళ్ళడం చూసి అమ్మయ్య అనుకుంది. ఇంట్లో ఇన్ని మార్పులు జరుగుతున్నా అనిల్ తనకేమీ పట్టనట్లు నిర్లిప్తంగా ఉండిపోయాడు. తోచినప్పుడు ఉద్యోగానికి వెళ్ళడం, లేకపోతే వాడు మీదకెక్కినా, పట్టించుకోకపోవడం. వాడూ క్రమంగా దగ్గరకు వెళ్ళడం మానేసాడు.

సునీతకి అతని ఉద్యోగం గురించి బెంగ మొదలయింది. ఇలా బిహేవ్ చేస్తే ఉద్యోగంలో ఎవరూరుకుంటారు?

అతను కొంచెం శాంతంగా ఉన్న రోజున సునీత ధైర్యం చేసి,

"అనిల్, మీకు మనసు బాగుండడం లేదా? నా వల్ల ఏమయినా పొరపాటు జరుగుతోందా?" నడిగింది.

"నాకు నిజంగా ఏమీ అర్థం కావడంలేదు సునీతా! ఒక్కోసారి పిచ్చ కోపం వస్తోంది ఎందుకో నాకే తెలియడం లేదు. ఊరికే బుర్రలో వాయిసస్ వినపడుతున్నాయి. దె వాంట్ మి టు హర్ట్ మై సెల్ఫ్"

" హు ఆర్ దె? " అడిగింది సునీత భయం భయంగా.

గబుక్కున సునీత ఒళ్ళో తలదాచుకుని, "నాకు తెలియదు పోనీ ప్లీజ్ హెల్ప్‌మి" అన్నాడు.

"మరి పోనీ సైకియాట్రిస్ట్ దగ్గరకు వెళదామా? " అంది అతని తలనిమురుతూ.

తల అశాంతిగా ఊపుతూ "సరే" అన్నాడు.

ఆ తరువాతి వారం బాగానే గడిచింది. నేహా రోజుకి రెండుసార్లు ఫోన్ చేస్తూనే ఉంది. అనిల్ చెప్పిన సంగతులు నేహాతో చెప్పింది సునీత. తప్పకుండా డాక్టరు చెప్పినట్లు చెయ్యమని గట్టిగా చెప్పింది నేహా. సునీత ఉద్యోగాలకి అప్లై చేస్తూనే ఉంది. ఈ లోపల ఇంటర్నెట్‌లో తలలో వాయిసస్ గురించి చదవడం మొదలుపెట్టిన సునీతకి నిజంగానే మతిపోయింది. స్కిజో ఫ్రెనియా కాని, బై పోలార్ డిసీజ్ కాని అయిండచ్చు, కాని అవి సాధారణంగా పద్దెనిమిది, ఇరువయి ఏళ్ళ మధ్య రావచ్చనీ, జీవితంలో అనుకోని దెబ్బ తిన్నప్పుడు ఈ వ్యాధులు బయట పడవచ్చనీ, ఎంతో తెలివయిన వాళ్ళకి ఈ వ్యాధులు రావచ్చని చదివింది. సంతృప్తిగా సాగిపోతున్న తమ జీవితంలో అనిల్ మనసుకి అంత తట్టుకోలేనంత దెబ్బ ఏం తగిలిందో సునీతకి తలబద్దలు కొట్టుకున్నా తెలియలేదు. కాని, ఒక్కోసారి, ఏ కారణమూ లేకుండానే నిద్రాణమైన వ్యాధులు బయటపడవచ్చని కూడా రాసి ఉంది. మధ్య మధ్యలో అతను తన ఆలోచనలు సునీతకి

వినపడుతున్నాయా? అని అడగడం మొదలెట్టాడు. "లేదండి అదెలా సాధ్యం?" అని సునీత అడిగినా అతను అనుమానంగా సునీతకేసి చూడ్డం, అప్పుడప్పుడూ తనలో తనే మాట్లడుకోవడం గమనించింది సునీత.

ఒకరోజు బయటకు వెళ్ళిన అనిల్ రెండు రోజులదాకా వెనక్కి రాలేదు. సైకియాట్రిస్ట్ అపాయింట్ మెంట్ దాటిపోయింది. రెండు రోజులు సునీత మనసు నరకయాతన పడింది. మూడోరోజు మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు సునీతకి ఇంకో జాబ్ ఇంటర్వ్యూ వచ్చింది. పన్నెండున్నర ప్రాంతాల్లో, ఇంటికి ఒక ఆరుమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న హాస్పిటల్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది. అనిల్‌ను అడ్మిట్ చేసుకున్నామని, అతనే సునీత పేరు, ఇంటి నంబరు ఇచ్చాడని, అంతకన్నా వివరాలు తాము చెప్పలేమని కబురు అతన్ని చూడడానికి సాయంత్రం ఆరు - ఎనిమిది మధ్యన మాత్రమే వీలవుతుందనీ, సిగరెట్లు మాత్రం తెమ్మనీ, ఇంకేమీ ఎలౌవ్ చెయ్యమనీ సారాంశం. సునీతకి ఎటూ తోచలేదు. ఒక్కసారి అనిల్‌తో మాట్లాడాలని మళ్ళీ హాస్పిటల్‌కి ఫోన్ చేసింది. అయితే అతని కోడ్ చెప్పమనీ, అది తెలియకపోతే సైకియాట్రిక్ వార్డులో ఎవరితోనూ మాట్లాడ్డానికి వీలు పడదనీ అంటున్న నర్స్ మాటలు నిజంగా అర్ధంకాలేదు సునీతకి. ఎలాగో మనసు చిక్కపట్టుకుని, నేహాకి ఫోన్ చేసింది.

తనకి ఇంకో గంటలో ఇంటర్వ్యూ, "భగవంతుడా, ఏమిటి చెయ్యడం?" నేహా మాత్రం చాలా గట్టిగా చెప్పింది. ఈ పరిస్థితిలో సునీతకి ఉద్యోగం చాలా అవసరమనీ, ఏమయినా సరే ధైర్యంగా ఉండమనీ చెప్పింది. ఎలాగోలా మనసు దిట్టం చేసుకుని, సునీత జాబ్ ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళింది. వాళ్ళేం అడిగారో తనేం చెప్పిందో, సునీల్‌ని ఎలాగ పికప్ చేసుకుందో అంతా ఆటో పైలట్ మీద లాగ జరిగిపోయాయి. సాయంత్రం నేహా, అనూప్ వచ్చారు.

"ఆఫీస్ లో ఏమయినా జరిగిందా? " అని అనూప్‌ని అడిగింది సునీత.

ఎప్పటిలాగే "లంచ్ కి వస్తావా? " అని అడిగాడట అనూప్, అనిల్‌ని.

కంప్యూటర్ మీద ఏదో పని చేస్తున్న అతను, "గెట్ లాస్ట్" అన్నాడట.

భుజం మీద చెయ్యి వెయ్యగానే, అనూప్ ని తోసేసి, కర్స్ చేస్తూ బయటకి వెళ్ళిపోయాడట.

ఆ తరువాత ముఖ్యమయిన మీటింగ్ ఉండడంతో అనూప్ కి సునీతకి చెప్పే అవకాశం కూడా దొరకలేదట. అతనంతట అతనే హాస్పిటల్ వెళ్ళి ఉంటాడు అన్నాడు అనూప్.

నేహాకి సునిల్‌ని అప్పచెప్పి, అనూప్‌తో హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళింది సునీత. అతను మాత్రం లాబీలో ఉండిపోయాడు. సునీత కలలోలాగ నడుస్తూ, సైకియాట్రి యూనిట్ కనుక్కుని వెళ్ళింది. ఎప్పుడూ హాస్పిటల్‌లో ఎవర్ని కలవడానికి వెళ్ళే అవసరం రాలేదు సునీతకి. సునీల్ పుట్టినప్పుడు కూడా రెండు రోజులు హాస్పిటల్‌లో గడిపిన అనుభవమే. ఇది పూర్తిగా కొత్త తనకి అనిల్‌ని కలవటానికి ముందుగా సునీత దగ్గర్నుంచి పర్సు, సెల్‌ఫోన్ తీసేసుకుంది నర్సు. డబుల్ డోర్స్‌లోంచి లోపలికి రానిచ్చి, ఒక రూంలో కూర్చోబెట్టారు. సునీతకి గొంతు తడారిపోయింది. అనిల్ మెల్లిగా లోపలికి వచ్చాడు. అతని కళ్ళుబరువుగా ఉన్నాయి.

"సునీతా, నేనింక భరించలేను ఈ అలజడి. నాకేదో అయిపోతోంది. తలనిండా అరుపులు, కేకలు వినపడుతున్నాయి. ప్లీజ్, నన్నిక్కడినుంచి తీసుకుపోవా?"

రెండు చేతులూ పట్టుకుని అతి దీనంగా అడుగుతున్న భర్తని చూసేసరికి సునీతకి ఏడుపు ఆగలేదు.

"మీకేం కాదు. నేనున్నాను. ఒక్క రెండు రోజుల్లో సర్దుకున్నాక వెళ్ళిపోదాం, నా మాట వినండి" అన్న సునీతని

"నన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్ళవా? అయితే నువ్వెందుకు నాకు? ఇప్పుడే పో" అని గబగబా తోసుకుని వెళ్ళిపోయాడు అనిల్.

రెండు చేతుల్లోనూ మొహం కప్పుకుని ఏడ్చేసింది సునీత. ఇంతలో ఒక నర్స్ మెల్లగా భుజం మీద చెయ్యివేసి, సునీతని డబుల్ డోర్స్ వయిపు నడిపిచింది. బయటకు వెళ్ళడానికి కూడా తాళం తీయాల్సి వచ్చేసరికి, సునీత హడలిపోయింది. పర్స్ తీసుకుని ఎలాగో లాబిలోకి వచ్చిపడిన సునీతని చూస్తూనే, అనూప్ దగ్గరగా వచ్చి, భుజం మీద చెయ్యివేసాడు.

తోటి వ్యక్తిగా అతని సానుభూతి చూసేసరికి బావురుమంది, తట్టుకోలేక అతను మెల్లిగా, లాబీలోని సోఫాలో సునీతని కూర్చోబెట్టి, వెండింగ్ మెషిన్ లోంచి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చాడు. ఆ గోరు వెచ్చని కాఫీ ఎందుకు తాగిందో, ఎలా ఇంటికి వచ్చిందో సునీతకి తెలియనే లేదు. అనూప్ నేహా పిల్లలిద్దరికీ అన్నం పెట్టి పడుకో పెట్టేసింది. సునీత దగ్గర ఉన్న చనువుతోటో, పొందిగ్గా ఉన్నవాళ్ళ ఇంట్లో అలవాటు కాబట్టి, వాళ్ళ ముగ్గురికీ కిచిడీ చేసేసింది. ఎలాగో సునీత చేత తినిపించి, వాళ్ళిద్దరూ బయలుదేరేసరికి రాత్రి పదయింది. వాళ్ళతో రమ్మని ఎంత బలవంతం చేసినా ఎందుకో సునీతకి ఇల్లు వదిలి వెళ్ళబుద్ది అవలేదు. ఏమన్నా అవసరం వస్తే ఫోన్ చేస్తానని పదిసార్లు చెప్పించుకుని, వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

భగవంతుడా, మేము ఏం పాప చేసుకున్నామని ఈ నరకయాతన? ఎందుకిలా అవుతోంది? సునీత మనసులో సుడులు తిరుగుతున్న ప్రశ్నలకి అంతంలేదు, సమాధానమీ లేదు. రోజూ సునీల్ని ఎవరో ఒకరికి అప్పచెప్పి, హాస్పిటల్కి వెళ్ళి రావడం, మూడ్ సరిగా ఉంటే అనిల్ మాట్లాడితే వినడం, లేదా భారమయిన మనసుతో ఇంటికి రావడం, సునీతకి అతిభారంగా నాలుగు రోజులు గడిచాక అసలు సమస్య మొదలయింది.

అనిల్ ని డిశ్చార్జ్ చేస్తామనీ, కానీ మందులు తప్పకుండా వాడాలనీ, అప్పాయింట్ మెంట్లు తప్పనిసరిగా నిలుపుకోవాలనీ నర్స్ గట్టిగా చెప్పింది ఒకసారి బిజినెస్ ఆఫీసుకు వెళ్ళమంది. అక్కడ వాళ్ళు చెప్పిన సంగతి వింటే మతి పోయింది సునీతకి. అనిల్ ఇన్సూరెన్స్ మెంటల్ హెల్త్ కవర్ చెయ్యదుట, ఈ అడ్మిషన్ ఎనిమిదివేల ఏడువందలని చెప్పింది. ఒకవేళ అంత డబ్బూ ఒక్కసారి కట్టలేకపోతే, ప్రతినెలా పేమెంట్ ప్లాన్ ఉందని చెప్పింది. జాంబీ లాగ తల ఊపి బయటకు వచ్చింది సునీత.

అనిల్ ఇంక మీదట ఉద్యోగం చెయ్యగలడా? చెయ్యకపోతే తమకి ఎలా గడుస్తుంది? తను వర్క్ చేస్తుంటే అనిల్ మీద ఇంటి బాధ్యత వదలగలదా?

అటు ఇండియా వెళ్ళిపోదామంటే, అనిల్కీ తనకీ మాత్రం ఎవరున్నారు?ఇక్కడే ఉండిపోదామంటే హెల్త్ ఇన్సూరెన్స్లు అవీ ఎలాగ? తనొక్కర్తీ బాబునీ అనిల్నీ చూసుకోగలదా? ఉద్యోగం వచ్చినా, ఇంత మనస్తాపంతో తను చెయ్యగలదా? చెయ్యకపోతే ఇల్లు ఎలా గడుస్తుంది? పసివాడి బతుకు ఏమవుతుంది?

అన్నీ ప్రశ్నలే కిటికీలోంచి చీకట్లోకి చూస్తుంటే తమ జీవితం కూడా అంధకారమయం అనిపించసాగింది సునీతకి.

"ఇలా అవుతుందనుకోలేదు" మనసులో ఏదో ఆశ, తెల్లవారితే ఇది ఒక కల అనీ, అనిల్కి ఏమీ కాదనీ ఒకమూల ఏదో భావన.

మనసులో ఎప్పుడో విన్న దేవులపల్లి వారి గీతం... ఉపశమింపని తపనయే నాకున్న భాగ్యం కన్న తండ్రీ, ఎటులనే నీలీల కీర్తింతు, ఓ దేవ దేవ, ఎటులనేనీ మ్రోల నర్తింతు..?

భగవంతుడా! నాకు ఏది దారి?

అంతులేని ఆవేదనతో, నీళ్ళింకిపోయిన కళ్ళతో చీకట్లో వెలుగురేఖ కోసం వెతుకుతోంది సునీత. నిద్దట్లో అమ్మా అన్న సునీల్ని గట్టిగా వాటేసుకుని, "ఇలా అవుతుందని ఎప్పుడూ అనుకోలేదురా కన్నా" అని తనలో తను గొణుక్కునే సునీతలెంతమంది ఈ ఆధునిక సమాజంలో? వారి జీవితాలకి ఆలంబనలేవీ ఈ నవ్య నాగరికతలో? ***

ఒక వైద్యురాలిగా ఎదుర్కొనే సంఘటనలకు మనసుచలించి, ఒక మంచి మాట, కొంత మనోధైర్యం తప్ప ఇంకేమీ ఇవ్వలేని నిస్సహాయతకి కరిగిన కన్నీళ్ళు నీరాజనంగా, ఇది మానసిక వ్యాధులతో పరితపించే కుటుంబాలకి అంకితం.

డా.ఉమ